

de gedachte, dat ze met dezen omvang door het deurtje in den mooien tuin zou kunnen komen. Eerst echter wachtte ze een paar minuten om te zien of ze nog verder ineen ging krimpen. Dit denkbeeld maakte haar een beetje zenuwachtig, »want» zei Alice, »dan zou het er wel eens op kunnen uitloopen, dat ik heelemaal uitging, net als een kaars. Ik zou wel eens willen weten, hoe ik er dan zou uitzien!» En ze trachtte zich voor te stellen, hoe de vlam van een kaars er uitziet als deze is uitgeblazen, want ze kon zich niet herinneren ooit zoo iets gezien te hebben.

Na een poosje, toen ze bevond, dat er niets meer gebeurde, besloot ze om dadelijk in den tuin te gaan, maar, helaas! arme Alice! toen ze bij de deur kwam, bemerkte ze, dat ze het gouden sleuteltje had vergeten en toen ze daarom naar de tafel terugging, bleek haar dat ze er niet bij kon. Ze kon het zeer duidelijk zien door het glas heen en ze deed haar uiterste best om tegen een van de tafelpooten op te klimmen, maar die was te glad en toen ze heel moe was geworden van de inspanning, ging het arme schepseltje zitten huilen.

»Kom, wat geeft het of je hier al zit te huilen!»

zei Alice, tamelijk bits, tegen zich zelve. »Ik raad je aan om maar dadelijk daarmee op te houden!» Ze gaf zich zelve gewoonlijk zeer goeden raad (ofschoon ze dien zeer zelden opvolgde) en soms beknorde ze zich zoo vreeselijk, dat haar de tranen in de oogèn kwamen. Eens had ze, naar ze zich herinnerde, getracht zich klappen om de ooren te geven, omdat ze zich zelve bedrogen had in een spelletje croquet, dat ze tegen zich zelve speelde, want dit vreemde kind hield er dol veel van om te doen alsof het niet één mensch, maar twee menschen was. »Maar wat geeft het», dacht de arme Alice, »te doen alsof ik twee menschen ben! Er is immers nauwelijks genoeg van me over om behoorlijk één persoon te vormen!»

Weldra viel haar oog op een glazen doosje, dat onder de tafel lag. Ze deed het open en vond er één zeer klein koekje in waarop de woorden: »Eet mij» heel mooi waren aangegeven door middel van krenten. »Wel, ik zal het opeten», zei Alice, »en als het me grooter maakt, kan ik bij den sleutel en als het me kleiner maakt, kan ik onder de deur doorkruipen. Hoe dan ook, ik zal in ieder geval in den tuin kunnen komen, en 't kan me niet schelen op welke manier».